

Segítséget nyújt a mindennapi munkához

20 éves a Könyvtáros, s én 15 éve olvasom, ismerem. A sajátomnak érzem, várom a megjelenését. — Ezek az első gondolataim róla.

Úgy érzem, a könyvtárosok lapját a könyvtárosok nagy többsége szívesen olvassa, szereti, várja híreit, cikkeit, tanulhat, tájékozódhat belőle. Úgy vélem, sikerült — különösen az utóbbi években — úgy szerkeszteni a Könyvtárost, hogy kitekint a nagyvilágba, lehetőségein belül jól reagál az aktuális eseményekre, de — ami még fontosabb — fórumot biztosít a legidősebb könyvtári, könyvtáriügyi kérdések megvitatására is.

Az egyes lapszámokban mindig találtam olyan cikket — esetenként többet is —, amely kézzelfogható segítséget nyújtott mindennapi munkámhoz. Ha csak annyit adott, hogy erősített egy elképzelést, alátámasztott egy véleményt, tapasztalatot — már segített. Persze sokszor „szálltam vitába” cikkeivel, s ha ez a vita nem is került nyilvánosságra, csak magamban, vagy a kollégáim körében zajlott le, akkor is tapasztalatok összegezésére, véleményformálásra készítetett.

Az utóbbi években számomra a legizgalmasabb és legtanulságosabb az a vita volt, amelyet Sallai István indított és zárt le a szakszervezeti könyvtárakról. Talán nem haragszik meg érte, ha most leírom, hogy a vitát kiváltó vagy elindító cikke — noha érzékszerveit akkor is elismertem — nagyon bántott. Nem a hangja, hanem az: úgy éreztem, még mindig nem ismerik eléggé és nem ismerik el az üzemi szakszervezeti könyvtárosok nehéz és áldozatos munkáját. Úgy éreztem akkor, hogy a lényeg, helyesebben az általam leglényegesebbnek tartott dolog, a munkások olvasóvá nevelése, illetve az a nagy munka, amelyet a társadalmi aktivisták ezrei végeznek, elszikkad, s olyan tevékenységet kérünk számon a társadalmi munkás üzemi könyvtárosoktól, amit főfoglalkozású, szakképzett könyvtárosok sem tudnak mindenhol és mindenkor megvalósítani.

A vita lezárult — gondolom — mindenki megelegedésére.

Nagy érdeklődéssel olvastam a „munkások és az olvasás” témáról megjelent cikkeket is, gondolatébresztőek, hasznosak és tanulságosak voltak.

A szakszervezeti könyvtárakkal kapcsolatban megjegyezném, hogy véleményem szerint arányosan kapnak helyet a lap hasábjain eredményeik, problémáik. Előfordul azonban, hogy hiányérzetem van... Így volt például, amidőn Heves megye könyvtáriügyéről olvastam a lap 1970. júniusi számában. Tudom, hogy Szalay István tanácselnökhelyettes beszéde a megyei könyvtár újjáalakított helyiségeinek avatásán hangzott el, s szinte természetes, hogy a tanácsi könyvtárak helyzetét elemezte. Azt azonban nem tartom természetesnek, hogy ha egy megye könyvtáriügyéről esik szó — „Heves megye könyvtáriügye”, ez volt a cikk címe — ne vegyék figyelembe legalább a megemlékezés erejéig a szakszervezeti könyvtárak munkáját. Azért tartom fontosnak ezt szóvátenni, mert a szerkesztőség a cikket úgy vezette be, hogy Szalay István, a megyei tanács elnökhelyettese „...a megye könyvtáriügyéről olyan hiteles mérleget állított fel, amely országos tanulságokat kínál...” A mérleg minden bizonyos hiteles, de nem teljes. S amiért ezt szóváteszem: tartok tőle, hogy egy még mindig meglevő helytelen szemléletet takar, a szakszervezeti könyvtárak szerepének lebecsülését.*

Kollégáim s a magam nevében kívánok erőt, egészséget a Könyvtáros szerkesztő gárdájának abban a reményben, hogy tíz év múlva, a lap 30. évfordulóján is elismerésünket és köszönetünket fejezhetjük ki munkájáért.

Barts Oszkárné

a Dunai Vasmű „Vörösmarty” szakszervezeti könyvtárának vezetője

A Könyvtáros és az iskolai könyvtárosok

Az iskolai könyvtárosok a legkisebb testvér elfogódottságával köszöntik a jubiláló *Könyvtárost*. Nem az iskolai könyvtárak száma, kora vagy jelentősége miatt érezzük magunkat legkisebbnek, inkább azért, mert csak mostanában kezdenek bennünket könyvtárosnak, könyvtárainkat könyvtárnak tekinteni.

Felesleges lenne arról vitatkozni, joggal feledkeztek-e meg rólunk oly hosszú ideig, vagy jogtalanul. Egy bizonyos: a *Könyvtárosnak* fontos szerepe volt és van abban, hogy az *iskolai könyvtárak kérdése az iskolák belügyéből egyetemesebb művelődési problémává vált*.

Az oktatás korszerűsítéséről, a tankönyv egyeduralmának felszámolásáról, a tanulók tájékozódási képességének kifejlesztéséről szoktunk beszélni, amikor az iskola

* A cikk címét a szerkesztőség adta, tehát az elmarasztalás is a szerkesztőséget illeti.